

[Finansministeren.]

at hr. Per Hækkerup gør sig lidt overdrevne forestillinger om, hvor mange kommuner der vil få beskatningsprocenter over 20. Imidlertid må vi efter min opfattelse vente med at tage endelig stilling til dette spørgsmål, indtil de nødvendige oplysninger om kommunernes beskatningsforhold i 1970 foreligger.

I øvrigt går jeg ud fra, at det var en lapsus, da hr. Per Hækkerup udtalte, at den stramme finanspolitik har ført til højere rente. Et af formålene med den stramme finanspolitik er jo netop at muliggøre en blidere penge- og kreditpolitik. Sådan var det god latin og blev fremstillet som god latin under socialdemokratiske regeringer, og således er det vel god latin endnu.

Hr. Aksel Larsen rejste spørgsmålet om begrundelsen for, at vi fra 1. januar 1970 udskriver kildeskatten med en udskrivningsprocent på 95. Jeg skal hertil kun sige, at regeringens begrundelse for denne udskrivningsprocent var og stadig er målsætningen: en balanceret udvikling i den indenlandske efterspørgsel i det kommende år. Denne begrundelse blev meget udførligt fremlagt af den fg. finansminister under udskrivningslovforslagets anden behandling. Jeg kan herom henviser til sp. 7998-8006 i Folketingstidende 1968-69.

Begrundelsen er ikke som antydnet af hr. Aksel Larsen, at vi skulle stile mod en reduktion af det private forbrug. Den fg. finansminister oplyste også under forårets forhandlinger, at vi forudser en moderat stigning i de disponible indkomster og i det private forbrug i det kommende år. Siden har det jo vist sig, at den moderate stigning i 1969 er blevet betydelig større. Om denne indkomststigning fortsætter i 1970, ved vi ikke, men én ting er givet, nemlig at udskrivningsskalaen er mildere i 1970 end i år. Men da vi går over til samtidigheds-skatten, skal der nok ske en vis stramning, hvilket vi også anser for at være nødvendigt, når vi tænker på hele den økonomiske stilling, specielt på betalingsbalancen.

Der er jo ikke under denne debat fra anden side anvist farbare veje til at mindske underskuddet på betalingsbalancen. De ærede ordførere hr. Per Hækkerup og hr. Poul Dam var stærkt inde på en række kreditpolitiske midler, som i hvert fald jeg har vanskeligt ved at se skulle kunne hjælpe stærkt på betalingsbalancen. Begge partier beskæftiger sig jo meget med at få genindført obligationsrationeringen. Om en genindførelse af obligationsrationeringen i sig selv skulle kunne føre til en forbedret betalingsbalance, kan man vel tvivle på. Om det skulle føre til den bedring af obligationskurserne, som man nævner som begrundelse, kan man vel også tvivle på, i hvert fald hvis man ikke indfører en obligationsrationering, der nedskærer udbuddet af det nuværende antal obligationer. Hvis man vil forbedre renteforhold og kursforhold gennem en rationering, så kan det jo ikke engang gøres ved at lægge rationeringen på det nuværende obligationsudbuds niveau, fordi det så formentlig vil give den samme rente, som vi har i dag. Det vil sige, at man må nedskære mulighederne for at udstede obligationer. Det første spørgsmål, man derfor må gøre sig, hvis man skal ind på tanken om en obligationsrationering, er, om man med en obligationsfinansiering kan opretholde det byggeri, vi har, og som jeg går ud fra alle ønsker at vi skal have. Hvis vi ønsker byggeriet i dets nuværende omfang opretholdt, så er der ikke megen mening i en obligationsrationering, for så skaffer man ikke finansieringsmidler til dette byggeri. Såfremt man skulle sige, at det netop er meningen med en obligationsrationering at begrænse udbuddet af obligationer, så begrænser man også det antal boliger eller det antal kvadratmeter, der kan bygges eller finansieres med de forhåndenværende ressourcer.

Jeg synes derfor, det spørgsmål må stilles, når man nu under åbningsdebatten rejser problemet om obligationsrationering: er det meningen, at man med denne obligationsrationering skal nedskære antallet af ud-